

Prolog

LECȚIA DE ISTORIE

1374, toamna.

Noapte adâncă. La lumina palidă a unei lumânări, un bătrân stă și scrie cu pana într-un cărțoi cât toate zilele. Lângă el, pe masă, o pisică neagră mănâncă herring împuțit, vechi de cinci zile, cu șoricei murați. În spate își face siesta o cucuvea. (Ea nu știm ce mănca.)

Un câine latră, cucuveaua face bu-hu-hu, apoi trei bătăi puternice în ușă îl anunță că a venit momentul să-și înfrunte soarta.

— Deschide, vrăjitorule, suntem preoții Inchiziției!
În numele marelui nostru conducător, deschide sau
spargem ușa!

Vrăjitorul tresare. Mai scrie câteva cuvinte, dă din
cap, pune punct și închide cartea. O pune peste alte
două cărți asemănătoare aflate pe masă. Le ia și le

strânge la piept, oftând fericit. Opera vieții lui e încheiată. Dă din cap, apoi rostește în barbă:

— Așa să fie!

Vrăjitorul se apropie de bibliotecă și pune cărțile pe rafturi, în trei locuri diferite.

Ușa e spartă. Trei soldați năvălesc înăuntru, urmați de un preot înveșmântat în negru, cu o cruce în mână.

— Unde e cartea? se aude o voce tunătoare.

E preotul. Vrăjitorul îl privește și scuipe sfidător într-o parte. Preotul îl prinde de guler și îl scutură.

— Răspunde, ticălosule, unde e grimoarul?

— Muhahahaha! Nu-l veți găsi niciodată!

— Muhahahaha! îi răspunde ecoul.

— Muhahahaha, îi răspunde pisica și se zbârlește toată.

Soldații privesc speriați și își fac cruce. Preotul se cutremură, dar își ține firea și spune o scurtă rugăciune în latină.

— E ultima ta șansă să te pocăiești. Spune, fiu al Satanei, unde ai ascuns creația diavolească?

Bătrânul își pune mâinile în șold.

— Dar oricum mă omorâți, nu?

Inchizitorul ezită, apoi răspunde:

— Da.

Vrăjitorul ridică din umeri.

— Atunci de ce să-ți spun? De ce să-ți fac viața ușoară? Ești neghiob, trebuia să-mi promiți că mă lași în viață.

Un soldat tresare și, fără să stea pe gânduri, scoate sabia de la brâu și o înfige în inima vrăjitorului. Lama pătrunde adânc în pieptul bătrânului,

împroșcându-i pe toți cu sânge și — bla, bla, bla, bla, bla, bla (o să vă scutesc de detaliile scârboase). Șeful inchișitorilor îl împinge pe soldat la o parte.

— Prostule, nu trebuia să-l omori. Cum vom mai afla acum unde sunt cărțile?

— Iertare, părinte! spune spăsit soldatul, dar e prea târziu.

Vrăjitorul nu mai mișcă.

— Cred că și-a dat obștescul sfârșit, oftează preotul.

— Poftim?

— A dat ortu' popii.

— Nu înțeleg.

— A trecut în neființă.

— Nefii... ce?

— A murit!

— A, păi zi așa!

*Preotul se uită la bibliotecă și clatină din cap ne-
încrezător.*

— Prea târziu. Nu le vom găsi niciodată!

Le poruncește aspru soldaților:

— Puneți foc casei!

*Zis și făcut. Preotul și soldații stau și privesc cum
casa și biblioteca sunt mistuite de flăcări, și odată cu
ele cele trei cărți diavolești.*

Sau...

Aproximativ 900 de ani mai târziu.

*O înmormântare. Oameni în negru, un dric. Doi
tineri primesc condoleanțe de la cei prezenți.*

*— Speram ca bunicul să fie mai bogat. A lăsat
în urmă doar datorii, câteva cărți și o pisică neagră.
Pisica a fugit.*

— *Și cu cărțile ce facem?*

— *Le-am vândut unui anticar. N-ai văzut cum arătau? M-am bucurat să primesc câțiva franci pe ele.*

Neștiute de nimeni, trei volume cu coperte afumate pornesc spre lume. Aventura lor abia acum începe.

Capitolul 1

PERICOL

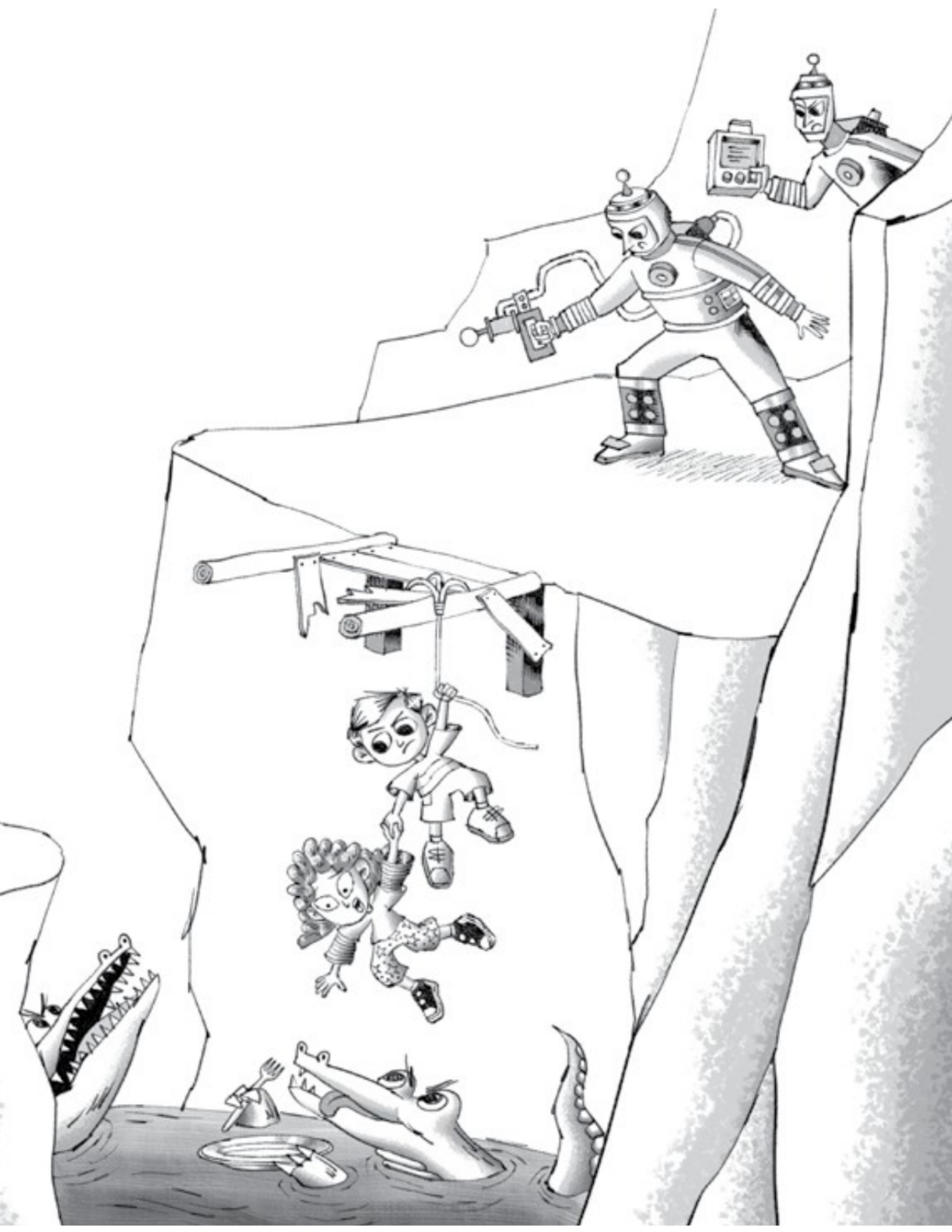
V-ați întrebat vreodată cum e să fii suspendat deasupra unui **hău** aparent fără fund, în timp ce pe cele două părți ale prăpastiei te așteaptă oameni înarmați? Mai ales dacă te ții de o frânghie care-ți intră adânc în carne, iar degetele ți se desprind unul câte unul de pe ea? Probabil că nu v-ați întrebat. Vă spun eu cum e: **CUMPLIT.**

Puntea se rupsese sub noi, iar eu și soră-mea, Amandina Savarina, reușiserăm să ne agățăm de o frânghie cu ultimele puteri. În râul de sub noi mișunau aligatori flămânzi, iar pe deasupra survolau amenințător elicoptere. În mod normal i-am fi cerut ajutorul lui Guță, motanul nostru vorbitor. Doar că el era legat de un stejar aflat de cealaltă parte a prăpastiei, unde ~~meu~~ **disperat**, în timp ce încerca să-și roadă legăturile. Tocmai pe el veniserăm să-l salvăm, dar soarta nemiloasă ne rezervase surprize.

I-am fi putut cere ajutorul tatei, dar niciunul nu avea curajul să-i spună c-o dăduserăm în bară atât de grav. Chiar atunci m-a sunat tata, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Vă aștept la mine la atelier într-o oră.

— Dar, tata...

— Să n-aud o vorbă! Altfel sunteți concediați din jobul de spioni. Vreți să fiți concediați, Dani G.? Asta vreți?

Aș fi mers la tata cu cea mai mare plăcere dacă n-aș fi atârnat deasupra unei prăpastii înfricoșătoare.

— Am veni la tine cu cea mai mare plăcere dacă n-am atârna deasupra unei prăpastii înfricoșătoa...

Tata m-a întrerupt brutal.

— Te-am întrebat eu *unde* sunteți sau *ce* faceți?

Nu mă întrebare. Dacă m-ar fi întrebat, i-aș fi răspuns că tocmai el ne trimisese în misiunea care ne punea viața în pericol.